

ЂАВОЛСКА СЛАНИНА

Некакав крадљивац замотри дању у човека сланину на тавану, па дође у вече, пошто људи поспе, те се састраг попне на сомић, и увуче се на таван. Пошто скине сланину и упрти на леђа, пође гредом да се врати натраг, па се некако омакне, те падне на сред куће, где је спавао човек са женом и с ђецом. Кад овај бубне са сланином међу њи, а човек скочи онако у мраку, па стане викати:

“Ко је то?”

А крадљивац одговори:

“Ја сам ђаво.”

А човек крстећи се повиче:

“Па шта ћеш овђе, анате мате било?”

А крадљивац одговори:

“Ћути, ево сам ти донијо једну сланину.”

А човек, још већма уплашен, повиче:

“Иди без трага, анате мате и тебе и твоје сланине!”

А крадљивац онда рече:

“Е, добро, кад не ћеш, а ти ми придигни сланину да идем.”

Човек му драговољно придигне сланину, само да му се ђаво кине из куће; и он упрти сланину на леђа, и однесе као своју. Кад у јутру сване, онда човек види, да је ђаволу придигао своју сланину.

